

[Yvonne Herløv Andersen]

rørende kontinuiteten. Normalt sidder medlemmerne 4 år ad gangen. Skal provsten sende de papirer, som han alligevel er ansvarlig for at behandle, ud til den formand, som bliver valgt dér, så må der komme nogle problemer. Jeg kan ikke se, hvorfor provsten, som jo har ansvaret, ikke stadig væk kan være formand. Det vil jeg gerne have uddybet noget nærmere.

Ole Olsen (SF):

Jeg kan være rundt regnet lige så velvillig over for forslaget, som den socialdemokratiske ordfører var. Efter de bemærkninger, der er faldet, kunne det godt synes, som om det var nødvendigt, at vi var det. Men det vil jo vise sig under udvalgsarbejdet.

Den første del af forslaget vedrører de forbedrede tilskudsmuligheder. Den eneste bemærkning, jeg føler trang til at knytte til det, er – ja, jeg ved såmænd ikke engang, hvem man skal vende bebrejdelsen mod, om det skal være forhenværende kirkeministre eller forhenværende folketingsmedlemmer – en bebrejdelse for, at man ikke har rørt ved størrelsesordenen af tilskudsbeløbet siden 1946; det forekommer at være en meget lang periode, inden der sker en revision. Men nu sker det altså, og det synes jeg da kun er udmærket. SF har det ikke sådan, at vi har ét sæt skatteprincipper på andre områder og et andet sæt, når det gælder kirkeskatten. Folk, der ikke vil betale kirkeskat, har jo muligheden for at melde sig ud af folkekirken. Hvis de har lyst til det, kan de jo unddrage sig det på den måde.

Den anden del af det, om, hvorvidt provsten skal være formand eller altså ikke skal være formand, må vi i demokratiets navn tilslutte os. Jeg må erkende, at jeg ser måske ikke de helt store praktiske konsekvenser af det, og kirkeministeren kan måske fortælle os, om det får nogle praktiske konsekvenser.

I øvrigt vil jeg godt tilføje, at det jo hender, at man drøfter problemer med kirkens folk rundt omkring, og der er utallige problemer dér som andre steder, hvor man har lønmodtagere. Jeg går ud fra, at da det er folkekirkens lønningsvæsen, vi skal se på, så behøver vi ikke stå og snakke om det heroppe. Det kan vi eventuelt snakke med ministeren om i samrådet. Det går jeg selvfølgelig ud fra at kirkeministeren ikke har noget imod.

Bolvig (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig forslaget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Vi har jo efterhånden nu hørt mange gange, hvad forslaget drejer sig om.

Jeg skal også sige om den første del, at det kun synes rimeligt, at man får mulighed for at ændre tilskudsbeløbet. Det er altid farligt at låse nogle beløb fast i en lov, da det med den inflation og alt det, der sker, jo aldrig kan have den samme virkning år senere. Efter de tal, der er oplyst, kan man ikke sige, at det er så stor en stigning, at det kommer til at dreje sig om meget mere. Om der skal findes helt andre former, er noget, man kan diskutere. Men når det drejer sig om dette forslag, kan vi gå ind for det første punkt.

Det næste punkt har jeg ligesom tidligere ordførere nogle betænkeligheder ved. Det er ikke, fordi vi vil afvise det på nuværende tidspunkt, men vi mener, at det bliver nødvendigt at få en grundig drøftelse af det. Det havde været rart, hvis man kunne have fået nogle begrundelser med i lovforslaget for, hvorfor bl. a. Provsteforeningen ikke kan gå ind for det. Det lyder meget smukt, som det også er sagt, med demokrati, og i kristeligt folkeparti er vi meget indstillet på, at lægfolk skal have så megen indflydelse som overhovedet muligt. Men der kan jo også være sager, hvor det kræver viden og indsigt at kunne træffe disse afgørelser. Enten må man altså forlange, at der skal vælges en formand, som har disse kvalifikationer, eller også må det blive provsten, som alligevel må gøre tingene. Vi mener altså ikke, at alting er godt, bare fordi vi kalder det demokrati; der må også være nogle begrundelser for det.

Jeg forstår også af forslaget – hvis jeg har læst det ret – at man selvfølgelig stadig væk kan vælge provsten, og vi har også en formodning om, at det vil ske i langt de fleste tilfælde, fordi han måske vil være den bedst kvalificerede. Men hvorfor det absolut lige skal gennemføres og man ikke har haft mulighed for ved forhandlinger at komme det nærmere, er en af de ting, som vi i hvert fald må have meget grundigt drøftet i udvalget, og så vil vi bagefter gøre vores stilling op med hensyn til dette punkt.